

Als niet gebeurd was, wat gebeurde, liep nu nog de mensch naakt en gelukkig in het paradijs.

Ik ben bevreesd, dat dit een liefdesgeschiedenis zal worden, maar ben ik eigenlijk wel bevreesd? Neen, ik ben blij, dat ik de liefde kan vertellen van Jan van Zanten, de klerk van „de Bontekoe”, maar bovendien koning over zichzelf. Het is bijna een paradox: de liefde van Jan van Zanten. Maar, zooals gezegd, hij was het niet zelf, die haar doorleefde.

Weer stond hij aan het hek.

Langzaam verzamelde zich de duisternis en rezen de vage nevelvegen op uit de groene weiden, om langzaam verwaaiend en zwakjes deinend op den bodem te blijven drijven. Hij keek den weg af, waar in de verte de boomen reeds wegzwijmelden in het nadertredende duister.

Plotseling glimlachte hij. En nu gebeurde er iets vreemds. Zijn glimlach liet los van zijn gelaat, als een oude zegel, losgeweekt van een oude enveloppe, omdat de zegel waarde houdt en de enveloppe niet. Zoo was het met dien glimlach. Hij had waarde. Hij liet los en zweefde rond in den schemer en bijna had hij ernaar gegrepen, zoo tastbaar scheen die glimlach. Hij vermenigvuldigde zich, verbreidde zich, zette uit, hechtte zich vast in den boom en bezette dien boom tak voor tak, tot alles rondom hem glimlachte, teer, zangerig glimlachte.

In ditzelfde moment zwol het simpele, lummelende sliertje rook, dat bovenaan den woonwagen aarzelig te zwaaien hing, als een vlag, aan tot een zich resoluut welvende rookstaart met een welgedaan en-bon-point.

Binnen bewoog zich de vrouw in een dichter wordende etenslucht.... er was een groot element knoflook. Zij kookte, men at. De man volgde met zijn drieste oogen de vrouw in haar sierlijk bewegen en zijn blik slurpte aan haar bevalligheid, die zijn drift avond aan avond weer tot niet te beteugelen hoogte opzweepte. Hij deed overigens ook geen moeite, haar te beteugelen, die drift. Hij lag lui achterover, boordevol van een zwellend behagen in deze vrouw, die, God lof, voor hem geschapen was, voor hem, den zigeuner, den waren koning over de aarde.

Tenslotte greep hij haar en ontvocht haar een kus. Dan slingerde hij haar met een machtigen zwaai van zijn arm op den vloer. Zij zag hem aan. In zijn woestheid sloeg hij haar. Zij lachte. Deze slag was haar een wellust, was iets, dat zij niet ontberen kon, deze zigeunervrouw. Deze slag, die pijn deed, want de man was onbeheerscht en vurig, was haar als een liefkozing. Zij had juist die woestheid in hem lief, zijn overmoed, zijn levensdrift, en tot die levensdrift behoorden deze slagen, die zij met hartstocht onderging.

Toen stal hij haar, roofde haar. Hij deed dat iederen keer opnieuw.

Hij verdween snel, met afgebroken bewegingen in het duister van den